

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Μετά τὸν Σαμάρα καὶ τὸν Κόκκινο, καὶ ἄλλος ἀληθινὸς ἀρτίστας ἐξέλιπε. Ὁ ἐκλεχτὸς συνθέτης σωρείας ωραίων τραγουδιῶν, πού μὲ τὴ χάρι των (κράμα λεπτοῦ αἰσθήματος καὶ ἀριστοκρατικοῦ στοχασμοῦ) γαλουχηθῆκανε δύο γενεές, πέθανε πρὸ λίγου καιροῦ στὸ Λονδίνο, ὅπου διέμενε ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Ἀντίθετα πρὸς τὴν σημερινὴν ἐποχὴ τοῦ ἀρριβισμου καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς νοθείας, ὁ Ἑπτανήσιος καλλιτέχνης γεννήθηκε καὶ ἔδρασε στὴν πρωτοπόρον ἐκείνη ὄσφ καὶ ἀγνήν ἐποχὴ, ὅπου ὁ μουσικὸς, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα ὁ καλλιτέχνης, διάλεγε τὴν τέχνη του ἀπὸ ἔνστικτο, μ' ἄλλα λόγια ἀπὸ ἀνυπέρβλητη ἀνάγκη, καὶ γι' αὐτὸ οἱ μουσικοὶ τύποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διεκρίνοντο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ταλέντο τους, ὅτι ἦσαν ἀκόμη ἀπαλλαγμένοι καὶ ἀπὸ κάθε ἐλάττωμα ματαιοδοξίας, θορυβώδους ἀναδείξεως ἢ φιλοκερδείας, ὅπως συμβαίνει δυστυχῶς στὴν ἐποχὴ μας ὅπου ἡ Τέχνη ἐκπροσωπεῖται (πλὴν μερικῶν ἐξαιρέσεων) ἀπὸ παρανοημένους καὶ ὄλως διόλου ξένους πρὸς αὐτήν. Ὅσοι ἐγνώρισαν καὶ συνδεθῆκανε μὲ τὸν καλλιτέχνη πού ἐφυγε, θὰ θυμοῦνται μαζὺ μὲ τὸν ἐμπνευσμένον ἀρτίστα καὶ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ πολλὰ του χαρίσματα, τὸν μελίχιο, τὸν ἀριστοκράτη, τὸν σεμνὸ καὶ εἰλικρινῆ, πού ἀποτελοῦσε ἓνα πειστικὸ τεκμήριο ὅτι ὁ καλλιτέχνης καὶ ὁ ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος εἶνε δύο πράγματα συνυφασμένα.

Ὁ Ναπολέων Λαμπελέτ ὡς μουσικὸς ὑπῆρξε πρὸ παντὸς ἓνας Liediste μὲ χαρακτηριστὰ κατ' ἐξοχὴν λαϊκὰ. « Ἡ γυφτοπούλα » « ἡ Νεράιδες » « ἡ Ἄγνωστη » « Ἦ ἀγέρι τ' ἀπαλὸ » « τὸ ἔσμα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης » εἶνε ὅλα τραγοῦδια μιᾶς λεπτῆς ἐμπνεύσεως, καὶ ἀγνωστάτου ἑλλ. χρώματος. Θυμοῦμαι ἀκόμη τὴν βαθεῖα ἐντύπωση πού ἔκαμαν μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ὅταν τὸ 1925 τὰ τραγοῦδησε στὸ Παρίσι ὁ κ. Θ. Ἀμούργης.

Πλὴν τῶν τραγουδιῶν συνέθεσε ἐπίσης καὶ πολλὰς χορωδίας γιὰ ἐκκλησιαστικὸν χορὸν, καθὼς καὶ μίαν λειτουργίαν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ποὺ ἐκτελεῖται συχνὰ στὴν Ἑλλ. ἐκκλησίᾳ τῆς Ἁγίας Σοφίας τοῦ Λονδίνου.

Ἐργατικὸς καὶ πολύγραφος καθὼς ἦτο, ἔδωσε ἀκόμη καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀξιόλογα ἔργα καθὼς εἶνε τὸ «Γιασμὰ» «Τὸ διάβα τῆς Ἀφροδίτης» ὁ «Χορὸς τῆς σκιᾶς» ὁ Βαλεντίνος «Ἡ Φενέλλα» ὡς καὶ τὸ ἀριστουργηματικὸ μουσικὸ μιμόδραμα «Τὸ ὄνειρο τοῦ Πιερότου».

Εἶνε δυστυχῶς ἀναμφισβήτητο ὅτι μὲ τὸ θάνατο τοῦ Ν. Λαμπελέτ, χάνεται κι' ἓνας ἀπὸ τοὺς πειρὸς ξεχωριστοὺς συνθέτας ποὺ παρήγαγε ἡ Ἑλλάς, μέσα στὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ αἰῶνός μας.

Σ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

